

DIALOG DIREKT #73

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Föreningsverige har hunnit ikapp oss! Myndigheterna har nu bestämt att vi är en förening, vi som i alla tider hävdat att vi inte är en förening och att man inte kan bli medlem. Ja, det är ju Stiftelsen som inte är en stiftelse och så återstår bara förening. En förening förknippas med större demokrati och insyn och det skall vi väl kunna leva med.

Moralisk upprustning som ide och Moralisk upprustning som föreningen är två olika saker, och inte bara olika saker men företeelser på två olika plan. De möts någonstans och en sådan mötespunkt kan kanske vara när en myndighet eller tidning vill ha ett uttalande från Moralisk upprustning. I sådana fall kan det vara lämpligt att Föreningen uttalar sig om det inte finns någon annan som kan tala för MRA. Praktiska och ekonomiska detaljer av det gemensamma livet utgör en annan beröringspunkt. Detta att ett centrum görs tillgängligt för kampen för en moralisk upprustning måste uppenbarligen innebära praktiskt ansvar för olika detaljer, och på detta plan kommer föreningens verksamhet att ligga. Om nytt liv skall skapas i människor, både i oss "gamla" och i nya som Gud vill föra till oss, det beror på helt andra saker. Då behövs att vi var och en är lyhörda till de steg som Gud vill att vi skall ta. Där ligger inte ansvaret hos någon styrelse.

Diana

Jag fick långväga e-post från Australien. Det var inte speciellt avsett för DD utan gick till alla inom gemenskapen som finns med på listan över e-postanslutna. Jag tycker dock att det har sådant väsentligt innehåll att jag ville ta med delar av brevet.

Jonathan Lancaster hade sett på prinsessan Dianas begravning på TV. Där förekom ett inslag av körsång mot slutet av ärkebiskop Carey's bön och före Fader Vår. Orden i sången var svåra att uppfatta. Melodin som spelades känner jag som "Londonderry Air", och den kallas även "Danny Boy". En tidning

i Melbourne trodde att det var just "Danny Boy" som framfördes och texten till denna popsång trycktes i tidningen såsom varande ett inslag i begravningsakten. Jonathan gjorde dock efterforskningar på Internet och fann att den text som gosskören sjöng var de två första verserna av en psalm som heter "I would be true". Då han inte kunde finna denna psalm i någon psalmbok ville han dela med sig av texten när han fann den någonstans via Internet. Jag återger den här med en egen översättning efteråt.

I would be true, for there are those who trust me;
I would be pure, for there are those who care;
I would be strong, for there is much to suffer;
I would be brave, for there is much to dare.

I would be friend of all - the foe, the friendless;
I would be giving, and forget the gift;
I would be humble, for I know my weakness;
I would look up, and laugh, and love and lift.

(Översättning)

Jag skulle vara sann, för det finns de som litar på mig;

Jag skulle vara ren, för det finns de som bryr sig om;

Jag skulle vara stark, för det finns mycket lidande;
Jag skulle vara modig, för det finns mycket att våga.

Jag skulle vara en vän till alla - till fienden till personen utan vänner;

Jag skulle ge, och sedan glömma gåvan;

Jag skulle vara ödmjuk, för jag känner min svaghet;
Jag skulle titta upp, och skratta, och älska och lyfta.

Vi hade ordnat med inspelning av begravningen eftersom vi var upptagna i ett möte under just denna tiden. Jag tittade sedan på begravningen samma kväll men tog nu åter fram bandet och sökte upp detta ställe. Under körsången fanns denna förklaring på TV-skärmen: "Air from County Derry, Howard

Månadens böneämnen

- Att den nya föreningen skall bli ett verktyg för Gud.
- Att våra liv skall vara så äkta att Gud kan nå människor genom oss.

Arnold Walter". Nu när jag hade texten kunde jag uppfatta att det verkligen var dessa två verser som framfördes.

Jonathan har lagt ner en hel del tid på efterforskningar om denna psalm och funnit en viss anknytning till MRA. Jag återger några av hans kommentare.

Denna psalm skrevs 1906 av en amerikansk evangelist och missionär **Howard Walter** (1883 - 1918) med melodi av hans vän **Joseph Peck**. Men dessa två verser förekommer även under titeln "*My Creed*" (min tro) alldeles före första kapitlet i Walters bok "*Soul Surgery*" (själskirurgi), publicerad efter hans död i Indien 1919. Walter ger i sitt förord **Henry Wright** och **Frank Buchman** erkännande såsom källor till mycket av hans material. (Denna bok har jag ofta hört refereras till såsom en som användes under Oxfordtiden. Ed)

Walters vänskap med Frank Buchman finns omnämnt i **Garth Leans** bok", "*Frank Buchman a life*". Jonathan berättar att han i dagarna har studerat de tidiga kapitlen, speciellt 6 och 7. "Bland många fascinerande stycken av vårt rika arv i MRA fann jag särskilt och utmanande gensvar till beskrivningen i kap 6 av hur **Howard Walter**, **Sherwood Day** och **Frank Buchman** gick igenom plågsamma stunder när de beslöt att återfinna enighet mellan sig när de anlände till Kina 1917."

"De kom fram till den enkla välkända principen som i mitt tycke skulle behövas i vår laggemenskap på många ställen. Det skulle innebära läkande av splittring och sårade känslor, frigöra stora resurser av tid, energi och känsla för det arbete Gud har lagt framför oss. **Howard Walter** skrev själv om sin 'insikt denna sommar av vikten av yttersta uppriktighet inom varje grupp människor som arbetar tillsammans, och att ingen kritik riktas mot andra utanför gruppen, och inte heller någon annanstans bakom ryggen på berörd person'."

Jonathan avslutar från Melbourne, där våren är i luften, med en undran om hur **Howard Walter** skulle ha reagerat om någon sagt att hans enkla innerliga ord 91 år senare skulle nå en samtidig och världsomspännande skara lyssnare på hundratals miljoner människor!

Själv har jag också påverkats av prinsessan Dianas bortgång. Minnesprogrammet på TV över hennes liv övertygade mig om att hennes intresse för människor var äkta samtidigt som jag förstod vilken inre storm som pågick hela tiden. Ingen annan kändis har gett mig en sådan känsla av att vara både upphöjd och älskad och samtidigt mänsklig och sårbar.

Den utmaning som jag vill ta åt mig är att ge mitt bästa för att nå ut till människor även när jag känner mig osäker och splittrad inombords. Jag skrev i min stilla stund att det inte är min säkerhet eller kunskap, min förmåga eller duktighet som ger något till människor. Det som betyder något är om jag är äkta, om jag är mig själv. Då kan Gud använda mig. Men oftast är mina "goda sidor" i vägen. Det gjorde också stort intryck på mig när Diana i en intervju berättade att hon kände störst samhörighet med de lägsta i samhället, sjuka och drabbade. Dessa är de som är mest äkta. Det är vad jag vill vara, äkta, inte bara anpassad till situationen, inte styras av hur jag tror att jag förväntas vara.

Om tvivel

När jag nyligen sökte något i bilens handskfack stötte jag på en liten gul lapp med något skrivet med en knagglig handstil. Jag kommer ihåg att jag hörde denna aforism på radions P1 när jag var på resa någonstans. Jag fann den såpass intressant att jag skyndade mig att skriva ner den för att komma ihåg.

Tvivet är trons nyttiga lillebror, som påminner självsäkerheten om dess dödlighet, inte trons fiende.

Tvivel och självsäkerhet är tillstånd som jag pendlar emellan. Det är nog därför som detta stycke talade till mig.

Och till sist.....skriv!

Antero